

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach:

I) zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda G. F. kwoty:

1) 29.000złoty tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty,

2) 1135,80 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwot:

a) 751,80 złotych od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty,

b) 384 złotych od dnia 3 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,

3) 2014,17 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

II) oddalił powództwo w pozostałej części,

III) zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Brzezinach kwotę 2 200,35 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Powyższy wyrok wynikał z uznania za uzasadnione w części żądanie zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu wypadku z udziałem powoda spowodowanego w dniu 24 lutego 2006 roku przez kierowcę pojazdu korzystającego z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie oc udzielonej przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. O należnych odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. o kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą wynikającą z art. 100 k.p.c. uznając, że powód wygrał sprawę w 73,1 %. Odpowiednio do wyniku postępowania Sąd obciążył także pozwanego kosztami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku w zakresie punktu I. ppkt 1 w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda odsetki za opóźnienie od kwoty 29.000 zł za okres od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 22 października 2010 r. oraz w zakresie punktu I. ppkt 2a w części zasądzającej od pozwanego na rzecz odsetki za opóźnienie od kwoty 751,80 zł za okres od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 22 października 2010 r.; a także co do rozstrzygnięcia o kosztach tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, złożył pozwany.

Skarżący podniósł następujące zarzuty:

- naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. - poprzez niewyjaśnienie podstaw i przyczyn nieuwzględnienia podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia części roszczeń odsetkowych powoda, a w konsekwencji jego pominięcie, co ma wpływ na wynik sprawy, bowiem uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska Sądu, a braki uzasadnienia we wskazanym zakresie uniemożliwiają weryfikację sfery motywacyjnej wyroku, dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia i poddanie go kontroli instancyjnej;

- naruszenia art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i obciążenie pozwanego nieuiszczonymi przez strony kosztami sądowymi we wskazanej w wyroku kwocie 2 200,35 złotych, w sytuacji, gdy przy prawidłowym zastosowaniu ww. przepisów, przy uwzględnieniu ustalonego przez Sąd stopnia przegrania sprawy przez pozwanego - 73,1 %, pozwany winien zostać obciążony nieuiszczonymi przez strony kosztami sądowymi w niższej wysokości;

- naruszenia art. 118 w zw. z art. 117 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny - poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji uwzględnienie roszczenia powoda o zapłatę odsetek za opóźnienie od zasądzonych wyrokiem kwot w całości, mimo przedawnienia roszczeń powoda w części i podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia;

- naruszenia art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. - poprzez ich zastosowanie i uwzględnienie roszczenia powoda o zapłatę odsetek za opóźnienie od zasądzonych kwot w całości, mimo przedawnienia roszczeń powoda w części i podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

W konkluzji pozwany sformułował wniosek o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa także w zakresie roszczeń powoda o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 29.000 zł za okres od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 22 października 2010 r. oraz od kwoty 751,80 zł za okres od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 22 października 2010 r., a także o zmianę zaskarżonego postanowienia w przedmiocie obciążenia pozwanego nieuiszczonymi przez strony kosztami sądowymi zgodnie z wynikiem procesu; a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych,

które Sąd Okręgowy podziela, przyjmując je za własne.

W pierwszej kolejności ustosunkować należało się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., którego zasadności pozwany upatruje w niewyjaśnieniu podstaw i przyczyn nieuwzględnienia podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczeń odsetkowych powoda. Rację należy przyznać skarżącemu, że podniesiony przez niego zarzut przedawnienia roszczeń odsetkowych nie znalazł żadnego odzwierciedlenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Pozwany już na rozprawie w dniu 4 listopada 2014 roku zgłosił zarzut przedawnienia w tym zakresie. Sąd Rejonowy zignorował ten fakt i nie odniósł się do niego w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia. Opisane niedostatki uzasadnienia nie są jednakże na tyle poważne, by uniemożliwiały w całości lub w znacznym zakresie kontrolę sposobu rozumowania sądu i ocenę trafności wydanego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do zarzutów naruszenia art. 118 w związku z art. 117 k.c., a także art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. wyrazić należy przekonanie, iż zasługują one w całości na uwzględnienie. Jak już wspomniano powyżej, Sądowi Rejonowemu umknęło, że pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia co do odsetek za okres przekraczający trzy lata wstecz od wytoczenia powództwa. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut przedawnienia jest uzasadniony. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, że odsetki są świadczeniem okresowym i roszczenie z tytułu odsetek przedawnia się za każdy dzień ich biegu. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia odsetek, jako świadczenia okresowego wynosi trzy lata. Powodowi, który wystąpił z pozwem w dniu 22 października 2013 roku należą się więc odsetki tylko za ostatnie trzy lata od tej daty, a nie od 17 grudnia 2009 roku. Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie podważają argumenty podniesione przez powoda od odpowiedzi na apelację. Powód eksponując fakt, że pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie już od daty zgłoszenia roszczenia zdaje się nie dostrzegać, iż kwestia wymagalności roszczenia stanowi całkowicie odrębną płaszczyznę rozważań od instytucji przedawnienia. Zagadnienie wymagalności roszczenia głównego, a co za tym idzie początku biegu terminu odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu, pozostaje zatem obojętne dla oceny skuteczności zarzutu przedawnienia roszczenia o odsetki. Argumentów na rzecz powiązania upływu terminu przedawnienia roszczeń ubocznych z roszczeniem głównym nie dostarcza także sama zasada akcesoryjności odsetek. Aprobując przy tym w pełni wskazania wynikające z powołanej w apelacji uchwały z dnia 26 stycznia 2005 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, w której Sąd Najwyższy podkreślił, że wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego przedawniają się roszczenia o świadczenia uboczne, choćby nawet nie upłynął jeszcze termin ich przedawnienia (publ. OSNC 2005 nr 9, poz. 149, str. 1) wyrazić należy przekonanie, iż wskazane przez ten Sąd wyjątki od tejże zasady w żadnej mierze nie wspierają stanowiska forsowanego przez powoda w odpowiedzi na apelację. Zauważyć wszakże trzeba, iż Sąd Najwyższy prezentując stanowisko, że przedawnienie

odsetek powinno być rozpatrywane całkowicie samodzielnie w przypadku, gdy roszczenie o świadczenie główne wygasło przed upływem terminu jego przedawnienia albo gdy przed przedawnieniem się roszczenia głównego doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie uboczne, nie opowiedział się jednocześnie na rzecz tezy, iż do odsetek należy stosować termin przedawnienia dłuższy niż trzyletni. Reasumując, uznać trzeba, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawniają się odrębnie od roszczenia głównego, z tym jednak zastrzeżeniem, iż z reguły nie później niż z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego.

Zasadnie pozwany kwestionuje również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Co prawda Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił ich sumę na kwotę 2200,35 złotych i uznał, że pozwany powinien zostać nimi obciążony proporcjonalnie do części w jakiej przegrał sprawę (73,1 %), ale nie znalazło to właściwego odzwierciedlenia w kwocie zasądzonej od niego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Brzezinach w zaskarżonym wyroku. Stosownie bowiem do wyniku postępowania kwota ta w rzeczywistości powinna wynosić 1606,25 złotych.

Z tych wszystkich względów istniały powody do wydania orzeczenia reformatoryjnego, o czym z mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art.98 k.p.c. w związku § 2 pkt 3 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804. ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 450 złotych kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 165 złotych opłaty od apelacji.